

Podcasten er sponsoreret af dig og mig, Hors Mobilselskabel Colmy.
Den bedste forbindelse af den, vi har med hinanden.
Du lytter til en podcast fra 24.07.
Jeg kan huske, at jeg så i en dag tog mig sammen og cyklet hen på uni.
Jeg føler mig fuldstændig alene. Jeg føler ikke, hvor jeg skal placere mig.
Det var første gang jeg oplevede at have angst, hvor jeg virkelig blev handlingslarmet.
Kærester kommer og går. Venskaber består.
Det har jeg hørt. Derfor har jeg også haft det skamfuldt over,
at jeg har mistet mindst så mange venner som kærester.
Du kan genkende følelsen af, at venskaber kan være både den stærkeste,
skrøbliste, veste og sværeste relation i verden.
Lige nu har jeg både gamle venner, jeg håber på at vinde tilbage.
Nogen jeg helst vil glemme. Venskaber, jeg drømmer om, bliver endnu tættere.
Vendeforælskelser i folk, der endnu ikke ved, at din dag skal være min ven.
Derfor har vi lavet denne podcast, en slags venskabsambulance.
Hvor vi hver uge vil hjælpe dig med dine vennskaber,
og måske forhåbentlig sæt blive venner under vejs.
Mit navn er Ida Sofia.
Mit navn er Maria Jenssel.
Du lytter til 112 for venskaber. Velkommen til.
Hej Maria.
Hej Ida.
Der var forskellige energievåer i vores stemmer.
Du sang det, og jeg sagde det.
Det er faktisk nok, at det er der skete.
Sanger Ida, er jeg?
Det er en dejlig måde, der starter også lidt på.
For nogen med en måske kun sanger inden mig selv.
Ikke nogen som helst af de mennesker, der har tændt for podcasten.
Ej, nu tæller du sig selv noget.
Du synes jo, at Dan så godt.
Du har aldrig sagt, du synes, jeg synes, jeg søger godt.
Der giver mig, at de kom lidt mangere til en regnful dag.
Hvor du har ekstra brug for dem.
Jeg tror også, at du skal vide, at mange vil blive træt af dig,
hvis du fortalte mig, at du synes, jeg sang godt.
Det vil jeg lige advare dig omkring.
Det er en ting, jeg har jakket meget i mit liv.
At jeg har en underlig fornemmelse af, at jeg ville kunne synge godt,
hvis jeg gør det rigtigt.
Det, der skete dengang på mash, efter du havde vundet ekopris.
Jeg husker det tidligt. En operatte, du leverer.
Jeg har en kraftfuld stemme.
Og nogle gange har jeg bare, at jeg bøjler dig nu.

Det er skændigt nok.

Det er godt, at der har noget at falde sig bagpå.

Ja.

Jeg har bare skrevet ned i vores nota.

Jeg kunne tænke mig at snakke lidt om, at jeg er blevet en HVP.

Ja.

Fordi det fylder alt for mig.

Ja.

Jeg er svært at være koncentreret med andet før, vi lige har fået vendt det.

Ja, men ved du hvad?

Du har åbnet bare at slå sådan nu.

Så fortæller du også lidt om din basilikum.

Men det er simpelthen utroligt, det, der har skat.

Fordi det er en kæmpe omvælgning.

Jeg er meget et projektmenske, som enten kan være alt eller indrød på koncentration omkring et eller andet.

Jeg har både i lejlighed hele mit liv,

og har aldrig haft noget forhold til havet eller planter eller blomster.

Jeg kan komme med et eksempel på, hvor lidt jeg har vist ind til nærmest for, altså meget, meget fornyeligt,

at jeg troede, at alt sprang ud, når det begyndte at blive forår.

Og så afblomstret alt, når det begyndte at blive koldt igen.

Nu, når jeg har fået en have, har jeg fået noget af.

Der er noget, der blomstrer her i to uger i mig.

Så er der noget, der så kommer i juni, og så er der noget, der kommer i juli.

Og sådan er hele haven. Det er sådan en cyklus, ikke?

Det havde jeg aldrig forstået før.

Det synes jeg er ret magisk at begynde at opdage nu,

blandt mange andre ting, som jeg har i gang med at opdage.

Men det, der bare sker, det er, at jeg ikke har skænket vores have indtanket.

Jeg har faktisk været en lille smule træt af, at vi hedder en have.

Fordi jeg tænkte, at drømmen er, så kan jeg ligge derude af sol,

så får vi det her hus, at finde ud af, at jeg har hurtigt ikke tid til at sol.

Og nu står der bare en kæmpe have, og den kræver alt muligt,

og jeg spørger den gamle ejer, hvad skal vi gøre med denne her have,

for at holde den så pænt, som I holder den.

Og han siger, den passer sig selv.

Det tager jeg for god vej.

Næste gang, han kommer på besøg, så er han sådan her,

maria, den tørster.

Haven tørster, hvorfor jeg ikke giver den vand.

Så er der sådan, at du sagde, den passede sig selv.

Du skal da vende den.

Så er der sådan, at jeg troede seriøst, at regnvand vandet haven.

Ja, det gør det også, at regnvand måske ikke ofte nok.
Præcis. Så vandet den heller ikke ondt nok.
Så passer den heller ikke sig selv.
Og efter det, så begynder der bryd ugrudt op gennem alle vores fliser.
Og jeg er sådan her, hvad? Det er der ikke nogen, der har fortalt også.
Altså, hvad skal jeg ligge her og rive rundt i?
Blue.
Ja, præcis.
Og hvad med alle de andre?
Kom og blomsterne bare automatisk hver år, eller skal jeg sørge nye og plan?
Der var en uenlig ting.
Og derfor har haven været sådan lidt en skamplæt om i mit baghovedet.
Og jeg har tænkt, jeg vil ikke så meget, som hever en mælkebøtte op,
fordi så føler jeg, at jeg netop åbner for slusserne, og så skal jeg ordne det hele.
Så, jeg har lukket ned for haven mentalt.
Og her forleden, så går jeg lige så med forbi vores kæmpe rosenbuske,
eller jeg ved ikke engang, hvad det hedder.
Det er bare rosa, der vokser op af vores væg.
Så slår det mig lige pludselig, at jeg synes på et eller andet tidspunkt,
at jeg havde læst en eller anden Instagram-quote, hvor der stod.
Jeg husker altid på, at jeg skal klippe mine roser, når det er drøningens fødselsdag.
Og det havde jeg bare, sådan, der var bare en, der ligesom havde noget havet,
noget, der var kommet op i mit feed, og så stod der ligesom,
du kan altid huske, at du skal klippe din rosa på,
at det er samtidig med en drøning af fødselsdag.
Hvor helvede drøning af fødselsdag?
Præcis, og det er den tanke slår mig, da jeg går forbi mine roser,
og så tænker jeg, hvornår har drøning af fødselsdag.
Og så tjekker jeg, at hun har så fødselsdag 16. april.
Så så googler jeg videre, og så skriver jeg, hvornår skal man beskære roser.
Og så stod der midt i april, og så tænker jeg, at det er sgu rigtigt.
Og så er jeg sådan, der er ikke nogen hjemme, jeg er alene.
Og så tænker jeg, nu klipper jeg lige lidt.
Så googler jeg sådan, hvordan skal jeg beskære de rosa,
om de skal klippe skrønt, og hvis der er noget, der skygger for den anden,
så kan du klippe det af, og læse sig lidt på smør ting.
Og så gør jeg ligesom i gang, så klipper jeg,
dog en måned for sent, men jeg tænker, at vi skal skifte os vinter,
ikke for sent, og du ved, det skal nok.
Det er farligt, det havde jeg om til teori i går.
Okay, det skal du altså ikke gøre.
Nej, men det med russerne, tænker jeg, det er ikke lige så farligt.
Nej, det er ikke lige så farligt.
Og så kan jeg mærke, det er som om,

der sker noget med mig, imens jeg står og klipper de rosa.
Hvad sker der?
Jeg klipper tidstede.
Jeg klipper, og klipper, og klipper, og jeg er sådan her,
Gud, det bliver flødt nu. Det her, det er fløtter,
hvis den her, der er lidt kort af den her.
Jeg skal bytte rundt på nogle grænge, jeg putter den her ind bagvedet.
Ej, måske kan jeg lige sætte en snor på,
og så lige så den får den op.
Gud, hvor den står smukt nu.
Ej, alle de gamle, så tager jeg mig i,
nu ser jeg alle de her ting rundt om rosa,
når jeg har jo alt det der ukrut, det kan jeg lige fjerne.
Så finder jeg ud af, at det er meget nemt at hive ukrut op.
Det, man skal ingen gang bruge kræfter.
Jeg hiver den første melkebøttebukket op,
så er den væk.
Ej, jeg kan lige sætte den næste, næste, næste.
Pelle kommer hjem.
Hvad laver du?
Jeg har ikke opdaget, hvad klokken er.
Jeg har ikke kigget på min telefon, den har ligget ind i køkkenet.
Jeg er simpelthen på en eller anden måde blevet i et manasur.
Ej.
Du er blevet en lille havnem, for der står derude, hive og bøtter op.
Fra det øjeblik, der går det op for mig,
hvor godt det er for mig at være i den her have.
Jeg er ikke opmærksom på min telefon,
så jeg ikke, hvad klokken er.
Jeg vil bare gerne være der.
Og jeg tænker ikke over alle mulige og tærende ting.
Jeg tænker lidt over, hvordan rosen skal være,
mens jeg laver den rose.
Og så begynder jeg lige pludselig at kigge rundt på hele havenen.
Hvorfor fanden er den der vissnet?
Og hvad er det, det er over?
Hvorfor ser den der underlivet,
og er den der allerede afblomsel, eller er den ikke kommet?
Og hvad er det?
Og så begynder jeg at tage billeder, ligge ud på Instagram.
Hvad er det, hvad er det, hvad er det?
Nogle kan fortælle mig, hvad skal man gøre?
Tips og tricks.
Og så går jeg bare direkte ud i haven,

og så gør jeg bare det hele.
Jeg køber også i Silvand og Plantorama.
Du har været lidt i Plantorama et par gange.
Det har jeg, og jeg har været i Silvand flere gange.
Og så hent gødninger, hente surbunds jord til Rutter Dendronen,
som den rigtig godt kan lide.
Jeg har fjernet E-føjter, ædre, alle mine andre planter.
Jeg har plantet peoner.
Jeg har plantet et helt krodere urette krukke,
som jeg elsker, og jeg gør det sammen med børnene.
De kan godt lige være ude i haven,
så jeg kan passe i gåsøgnen.
Børnene samtidig med,
at vi begge to laver noget, vi synes er sjovt.
Og det kan være svært at finde ting,
som både jeg synes er sjovt,
og børnene synes er sjovt.
Puzzlespælg, for eksempel.
De synes det er sjovt,
jeg synes ikke det er så sjovt.
Det er successen, jeg synes det er sjovt,
de synes ikke det er sjovt.
Haverbejde, vi synes begge to er sjovt.
Og de kan vanden, de har deres eget lille havesat,
som de kan grave med.
Og jeg har plantet peoner,
som er min nøddelingsblomst,
fornød af, at jeg kan lave mine egne peonbukketter.
Fulstern i sent syg fakt.
Jeg har plantet brombejrbuske og ræbs og alt muligt,
så vi kan begynde at spise af haven.
Og lave mad med de der krydder ude og der.
Det er en ny verden, der åbner sig for mig.
Jeg føler, at jeg har fundet min nye hobby.
Det er, skulle du, dejligt?
Det er faktisk helt ude underligt.
Og det næste projekt, jeg har,
det er sådan lidt et følsomt lidt.
Hvorfor skal du anlægge en lille anedarm derude?
Nej, jeg har tænkt mig, at jeg vil prøve.
Du har ikke, du har ikke, synes det er for dumt.
Jeg vil gerne prøve at kramme i træ.
Kramme i træ?
Nå, det har jeg da gjort meget.

Har du?

Ja, ja.

Det er skønt.

Står du dig så alene?

Har du ikke prøvet det før?

Nej.

Det, jeg synes, var lidt afgadet over for mig selv.

Men jeg tror ikke, jeg har gjort det i sådan en sermoniagtig ting.

Er det det, du gerne vil ud og gøre?

Jeg vil bare gerne gøre det.

Og det skal ikke naturligt for mig, at jeg lige går forbi at kramme der.

Så skal jeg ligesom lige beslutte mig for det.

Der er bare hele tiden været nogle hjemme.

Jeg synes, det er ikke herovre for pælde, hvis jeg står og krammer træet.

Jeg kan ikke koncentrere mig om at kramme det nærværende, hvis jeg ved, pælde står og kigger på mig ind fra køkkenvinduet ud og begynder at lave såre sammen.

Hvilke træet er herovre, du skal have krammet?

Ja, præcis.

Jeg har udvalgt det, det skal være.

Hvorfor har du ikke lige prøvet bare lidt af?

Har du stået bare lige med håndfladen af kænden på?

Ja, jeg har lige sådan rørt med hend og næg.

Og så har jeg bare kunnet mærke, at der er noget energi i de der træer.

Jeg forstår godt delen med det.

Jeg tror, jeg vil have det dejligt med at kramme det.

Jeg har krammet mange ting, fordi jeg generelt er sådan en...

Jeg føler, at alle ting er levende med væsner.

Også min f.eks. cykel.

Har du krammet din cykel?

Jeg kan kramme mange ting eller tale til med dem og få und af dem.

Det er faktisk en hel...

Jeg husker, jeg havde en hel DM-serings på min Instagram, men nu følger jeg engang om det, fordi jeg følte, at min jisse-slite havde følelser.

Og jeg skulle bytte dem.

Og så fik jeg dårlig, som vidtighed, over at jeg sendte dem tilbage.

Og jeg var bange for, at de skulle havne.

Og jeg har også tabt en vante i Tyskland, som jeg var bange for, at jeg ikke kunne tale tysk.

Altså, vi er der ude, og så var jeg sådan...

Og alligevel, så folk gør de mest sindssygt ting med nogen for dårlig samvittighed nede i grunden, når de skal vælge bananer, og de så skiller klasserne fra hinanden og sådan noget.

Hvor jeg bare er sådan her, det er jo en sindssyg verden.

Men derfor føler jeg også, at jeg har krammet ting eller stød og haft øjeblikket med ting.

Og også med træer, altså...

Hvis jeg har kommet til at knække en græn på en busk, så har jeg virkelig stød været sådan her.
Hvor helvede undskyld.
Jeg kender det så godt.
Altså, jeg ved ikke, hvad der gik i mig.
Jeg har bare lyst til at knække en græn af dem,
men det skal jeg selvfølgelig ikke ske en anden gang.
Så der er stærk, hvad jeg siger, bare gå ud og kram det tre.
Det synes jeg bare, du skal gøre lige snart, du kommer hjem i dag.
Jeg tænker, at jeg skal gøre det, inden vi er optagende i størrelsenet.
Og så vil jeg fortælle om, hvordan det var.
Men Pelle skal ikke være hjemme, for han kan ikke tage det alvorligt.
Han kommer til at finise over mig, og så tager det glæde ud af det.
Så får du lige en opgave, når du kræmmer træet, så prøv at følge, hvad træet siger til dig.
Okay.
Om træet siger noget til dig.
Okay, det er faktisk spændende.
Ja.
Hvad er det for at træde det her?
Hvad har det på hjertet?
Den tager jeg op, den udfordrer det ikke.
Ikke? Ja.
Det synes jeg også er spændende.
Og i dag, så er dagens emne, som vi skal tale om, jo det her med at starte på en uddannelse.
Særligt, måske en videregående uddannelse.
Og have fået stoppet en masse forventninger ned i halsen omkring, hvor socialt man skal være,
hvor mange venner man skal have, studiegrupper og introdukturer, og hvad ved jeg, som måske
følger sig.
En omdusestrækkelig følge, at man ikke rigtig får nogen venner,
og følger, at andre mennesker måske endda bliver potfoget ens selskab i de her studiegrupper og
den slags.
Og i det hele tiden bare hele fortællingen om, at starte på en uddannelse,
og så overhovedet ikke kunne overskue og skulle være så socialt, som man i virkeligheden skal.
Mm, ja, lige præcis.
Når vi er væk to, har meget at sige til det, følger jeg.
Ja, det tror jeg egentlig også.
Når du som teenager går over at veje, hvad du skal lave efter folkeskolen,
altså om du skal gå i gymnasiet, tage et par sappert år, en ervaveskol, en tindeklasse eller noget helt
andet,
så er en af de allermest afgørende faktorer for dit valg, hvad du tror dine venner synes om det valg.
Det viser forskning i Følgeligvidenskab.dk.
Eleverne i undersøgelsen blev bette om at skrive ned, hvad de troede, deres venner synes om
forskellige muligheder.
Og når de troede, deres venner synes godt om en uddannelse, så synes de os automatisk selv bedre
om den,

og hvor mere vi lige tager at vælge den.

På samme tid fortalte eleverne, at de valgte ud fra deres egne interesse og lyst, og havde altså ikke nogen bevæstet om, kring hvor stor påvirkning deres venner havde på deres valg.

Skal vi svare for, at vi nænner vores porsmer?

Det, som jeg har valgt, det er, hvad vil du ønske, at du var god til, som du ikke er god til?

Du ved jo godt, hvad jeg vil svare her, eller?

Ej, er det rigtigt at søge?

Bra se så!

Nej, jeg, hvad hedder det, har det jo sådan, at jeg føler, at jeg ikke er god til noget?

Har jeg ikke sagt det før til dig?

Jo, jo, men...

Altså, jeg er 100% god til sådan nogle...

Jeg kan lave lidt aftensmad, og jeg er god til at snakke, og jeg er flink, og jeg kan finde noget at skrive.

Men der er mange ting, jeg kan huske.

Føler der mange folk, som er sådan nogle, så sidder man på en græsplæne, og så vil vi prøve at puse på et strå, for eksempel, eller sådan et siv.

Og så sidder alle, og de bruger ti minutter, og så begynder folk at få melodier ud.

Og jeg er altid den, der sidder til sidst med spøtte hele hovedet,

fuldstændig en lilla og blå, og jeg kan få det fucking siv til at sige pew.

Og der er bare sådan, at fuck det her lort. Jeg gider ikke, hvad jeg skriver.

Og så synes jeg, at der var meget, meget i mit liv, med alt spil, bolde, siv, musik, sang, skuespil.

Er det fordi, du føler, at du bare er lidt god til alt, men ikke rigtig god til noget?

Føler jeg ikke, at jeg er god til noget?

Ej, det er løg. Jeg føler, at jeg er god til noget, men der er fandme mange ting, jeg ikke kan finde ud af.

Så det er sådan, at jeg starter fra en ende. Og jeg ved godt, hvad det bunder i, tror jeg, to ting.

Og det er nok det, jeg ønsker, at jeg ville være bedre til. Jeg har nul 12 modighed og koncentration.

Og så har jeg samtidigt en kæmpe angst for at tage et ansigt,

som jeg heldigvis har arbejdet meget med igennem mit liv, sammen med mange andre mindre tilsætninger.

Men det er et af dem, som har gjort, at jeg tit aldrig har tur at kasse mig ud i og prøve at blive god til noget.

Fordi jeg har været bange for at være dårlig og miste interessen og sætte dum ud med det samme.

Altså, jeg kan huske bare, at jeg skulle spille voldigbål i Idræt.

At den eneste gang, jeg så sådan rigtig prøvede op alle endnu, at jeg står og kig og er grad og er grad.

Fordi jeg synes, det var så flot, at jeg ikke kunne finde ud af at spille voldigbål og med lærer.

Det er jo bare sådan her, og alle står og kiggede ikke.

Jeg ville ønske, at jeg var bedre til at lavere med og tænke over, hvad andre synes eller tænker, hvis jeg ikke er god til noget.

Også lavere mig selv og tage det som sådan en stort nedelag.

Og så måske ville jeg også bare ønske, at jeg generelt havde en bedre fordybningsevne.

Og at jeg havde mere tolv mådighed til at sidde længe med noget og øvne på det.
Og så ville jeg også være bedre til at sige, at jeg havde en bedre fordybningsevne.
Og øvne på det.

Og ikke bare være sådan der.

Tim, jeg kan ikke finde ud af stræk. Fuck det.

Ja, klart.

Altså med risiko for at gå hele løgmecykologi-vejen, ved du eller sådan, har du nogen ide om, hvorfor du er så bange for, hvad andre mennesker tænker eller tabe endensigt?

Jeg ser jo hvad jeg tænker og hvad jeg føler, og jeg føler virkelig, at jeg altid står op for det, jeg tror på.

Jeg er ikke bange for at sige, at folk er mod, jeg er i konflikts sky, alle sådan nogle der ting.

Men jeg har altid haft, og det tror jeg faktisk er lidt en angstting.

Altså den, der er angst for at blive afsløret i, ikke at være, altså at passe ind, for eksempel.

Og jeg tror, at jeg har været hvilket er sjovt, fordi jeg nu er et dårligt sårbart brand, nærmest.

Jeg har jo haft enormt svært ved at tale om følelser og hvad jeg føles om, og har altid bedst kunne lide at stå med, men jeg er ikke over i hjørnet, og jeg er også på vej videre.

Og det føler jeg hænger meget godt sammen med, at jeg bare ikke har vel set dum ud eller tabe ansigt, eller at folk skulle afsløre mig i, at der var noget, jeg faktisk rigtig gerne ville, og hvis jeg så ikke kunne, så ville de have det på mig.

Og det er jo også en måde at være taglig over for mennesker omkring mig på ved virkeligheden at være sådan, i hvem er der altid sammen undt.

Der er ikke nogen af jer, der ved mig det godt, der er ikke nogen af jer, der vil se mig lykkes, eller sådan.

Og jeg synes, at jeg bliver bedre og bedre, og det er jo også noget, jeg vil være bedre til min vej i min egne relation, og også bare kunne få dygt mig mere i dem.

Jeg keder mig af vej enormt hurtigt.

Altså, jeg sidder nogle gange og fortæller folk noget, og så sidder jeg sårende og fuldstændig ud, så alt er op, så har den person det over og kan nok også snakke lidt langt.

Så det tror jeg, at jeg godt vil være bedre til.

Ja, bedre og koncentrationsævne, mindre og frygt for at tage i bændensigt.

Ja, og så ville jeg også godt være endnu bedre til at lave mad, og jeg kunne også godt tænke mig at lære strekke.

Altså, der er mange ting, men det er jo sådan noget andet, der kan være god til.

Men alle de andre ting, de kan jo også komme netop af, hvis du fik den bedre koncentrationsævne.

Ja, eller jeg vil ikke have strekke, før jeg blev bedre til at koncentrere mig, og det har jeg prøvet for mange gange.

I fint månederne har jeg jo virkelig holdet det op. Jeg har aldrig set nogen giver så hurtigt op, som du gjorde under corona, men det er strekketøj.

Og jeg prøvede bare sådan, at det her kan jeg jo ikke finde ud af, så det gider jeg ikke mere.

Og så var jeg sådan, skal du ikke prøve igen, og så kan jeg godt sætte dagen efter, og så sidder jeg igen med en YouTube video, som Kristine Slot har lavet til mig.

Og jeg var stadig sådan, det kan jeg ikke, nu gider jeg ikke mere, og så har det i strekketøj stået på en hylde rest af tiden ikke.

Men du er etterne, jeg ville godt kunne strekke, altså.

Hvad vil du gerne?

Jeg vil gerne være rigtig god til håndværk.

Håndværk? Altså, du vil gerne ud af haven, er det det?

Nej, har jo det, jeg er jo blevet god til.

Det er jo dumt at ønske noget, som man allerede har.

Ej, jeg mener at kunne bygge huset.

Jeg ville gerne kunne, altså, jeg ville gerne kunne lægge et silderbenespaket.

Ej, hvad det er særligt, jeg skulle sige, du vil gerne lægge det silderbenespaket.

Jeg vil gerne bygge nogle lækre snedgårdmoduler til badværelserne.

Jeg ville gerne kunne lave et nyt tag, jeg ville gerne have et nyt tag på et tidspunkt.

Jeg vil gerne kunne lave en stor træterasse, som jeg bare kan bygge.

Og jeg kunne forestille mig, hvis jeg kunne finde ud af de her ting.

Og det ikke ville gå helt galt, altså, fordi det ville stress mig meget, altså, at jeg padde bordet for kære, der sagde ud skabt, og nu blev det dårligt, og hvad skal der nu ske, og sådan noget.

Så får jeg hjertebanken og har det forfærdeligt.

Men hvis nu jeg havde det talent, og jeg var fucking god til det,

så tror jeg kunne få det lige så med havearbejdet,

at jeg sådan kunne sove en ud i noget, hvor jeg bare koncentrerede mig, om at skulle bygge denne her terrasse,

og ikke tænke det på alle mulige andre bekymringstanker imens.

For jeg kan ikke koncentrere mig om så mange ting.

Jeg skal virkelig koncentrere mig, hvis jeg skal bygge en terrasse.

Så det ville være det eneste, jeg kunne tænke på.

Så det ville jeg faktisk, altså, det er 100 procent,

og det er også, jeg havde sagt til Pelle flere gange, hvis jeg kunne ændre en ting for dig.

Hvis jeg fik muligheden for sådan, nu kan du ændre en ting med Pelle,

så ville jeg sige, at det var, at han også kunne have den evne.

Og så han skulle være tømmer?

Han skulle også være tømmer.

I skulle begge to være tømmerer i et andet parallelunivers?

Men ikke kun tømmer, altså, det er alle håndværks-tingen.

I skulle kunne alt, ja.

Håndtømmer og snekker.

Jeg vil gerne være en rigtig dygtig håndværker.

Det er det talent, jeg vil have.

Det hele pladen, bare kunne være sådan her, ja,

jeg vil gerne åbne op her, når en fransk dører.

Det er i orden, at jeg skal i weekenden.

Jeg har kaget lige den her mur ned, og så, det gør de jo i nybyggerne, der kan de jo det hele.

Ja, det får også et hjælp, gør det ikke det?

Nej.

Men jeg har faktisk ikke lige set nybyggerne.

De er handig mænd selv, altså, og kvinder.
Og de er bare sådan, de kaster sig ud i det, og så har de et talent for det.
Man kan se, at de har bare et grundlæggende talent for at forstå,
hvordan har du et bygget.
Har du et lille talent for det, som du ville kunne arbejde på?
Så jeg ved det ikke.
Jeg har jo en høj selvsættelød, så man kan ikke helt rejne.
Min egen døvne kraft.
Men jeg er jo god til f.eks. at syge.
Jeg har jo syget tøj hele mit liv, ikke som du ved.
Ja, det ved jeg.
Jeg skulle lige til at sige, at du skulle da ikke,
men så kom jeg jo i tanken om historien om dengang, du var på modemændse, som du havde.
Præcis, og jeg har jo syget tøj også, altså siden.
Altså, hele mit liv nu er jeg ikke syget så meget siden, jeg fik børn,
men ellers har jeg jo syd rigtig meget børn til mine veninder,
til mig selv, og jeg har syd min egen brudkjole,
og jeg har syd en mulig sindssygt ting.
Og der er meget sådan, der har den håndværksmæssige forståelse for,
hvordan man syr, hvordan man laver snit,
hvordan ligesom kroppen fungerer,
og jeg kan syge ting, der passer og sidder godt,
og kan se det for mig, og kan rejne ud,
hvordan et ærme skal vendes, for at det ikke vender på hovedet.
Altså, der er nogle ting, som kan fuck ens hjernret meget op,
når man lige sidder og kigger på, hvordan skal man sætte det samme.
Ja, det ved jeg.
Og det har et naturligt talent for.
Det kan jeg godt se, og det kan jeg rejne ud,
og jeg laver faktisk meget sjællen fejl.
Så på den måde kunne det, der godt tænkes,
at det er noget, at det ville kunne overføres.
Jeg synes, at vi laver et allekal ud her,
og så skulle der sidde en udvikler eller et rette lækker på linjen,
som vi morir gerne har, så i dag gør det selv program.
Hvor er der også en anden gør det selv person,
som kan lære mig det undervejs?
Nej, vi har jo også gerne været med.
Okay, men så er det, vi gerne pager ind.
Det er også to, der skal lære det,
og så er der en tredje gør det selv person,
men jeg vil helst være den der sådan vestertyp, der går rundt,
og spiser restet hot dogs,
og hykker lidt, og fortæller, hvad farve noget skal have,

og så laver åbner et køkken op.
Det er det, han alt skal gøre,
og laver en bar,
med nogle barstole.
Okay.
Så kan du være Dennis.
Ja, jeg vil nemlig være Dennis.
Men det synes jeg er fint.
Men alt kan nå at ske.
Altså, jeg havde ikke vist i sidst uge,
at jeg ville være en køndig haveperson i denne her uge.
Det gør nok også gået stærk, hvis du...
Det er nemlig det.
...ser, at du er en køndig haveperson.
Det er jo det, det kan gå rigtig stærkt.
Nu skal vi lige se, om de ser, de vokser op først, du har blændet det.
Det er rigtigt.
Det siger min far, faktisk, til mig, det gør de ikke.
Jeg har lavet nogle fejl.
En vej de jord kan jo putte ting ned i jorden,
og putte gødninger på.
Det er rigtigt.
Det sværer jo først, når jeg ser, om det skyder op.
Det er først begyndt at overveje.
Altså, i de her dage faktisk, at den mulighed er dig.
Fordi min far sagde, at det er lidt tidligt, du har puttet dem i.
Det er ikke først, at være det for koldt.
Jeg har stået i en stor optimist med omkring, at det nok skal gå.
Det er noget, du har, som jeg også godt kunne tænke mig.
Kan du have lidt større optimist med omkring mine egne evner?
Jeg giver dig jo lidt en gang imellem, ikke?
Så siger jeg, at jeg ser, hvor god du er til det her.
Nej, nej.
Jo, du er.
Ja, ja, men og tak for det.
Selv tak.
Man skal måske tro, at vi bliver bedste venner med folk,
som har de samme verdier, overbevisninger og interesser som mig selv.
Men det studie viser i Følgevidenskab.dk, at der er én ting,
der vækter højere geografi.
Universitetsstudierne, der bor i den samme lejledesblok,
hænger mere ud med hinanden og skaber flere nærrelationer her,
end de gør med andre, som de måske passer bedre sammen med,
men som bare bor længere væk.

Faktisk skifter vi i gennemsnit 40 % af vores vennekreds ud i de år, vi studerer. Det betyder altså, at bekvæmlighed kommer først, når vi vælger vores venner, og derfor kan du måske mærke en slags forventning om, om måske også et pres på, at du skal blive venner med dem, du går i skole med, arbejder med, bor ved siden af eller limende.

Hvad er det, du har forventet?

Hvad er det, du har forventet?

Vi skal jo prøve at hjælpe en af hjælperlødermedene, som har sendt et dejligt spørgsmål ind til os, som vi begge to kan relatere til os, som handler om det her med, og starte på et nyt studie, og måske forvente det eller håbe eller følge et pres, for at man skal få en masse ny grov venner, og så er det ikke lige så nemt, som man lige går og tror af. Inden vi spiller spørgsmålet, så vil jeg bare sige, som jeg engang imellem gør, at du har taget din dagbo med.

Ja, det har jeg jo.

Og den elsker jeg, så det gør mig ikke noget. Jeg håber, det gør jeg ikke noget.

Ja, og den dagbo jeg har taget med i dag er mere sådan en, ikke fordi den handler så meget om selve det, at forventere på studiet, men generelt bare om det pres man er under, når man er i uddannelse systemet, hvis man kan sige det.

Og jeg kommer bare til at klippe små bøger ud fra den, klippe det ind under vejs i afsnittet.

Så ved I det, når du begynder pludselig at sige,

Kære dagbo, at det er det, der vi er.

Men skal vi lytte til spørgsmålet?

Det synes jeg, vi skal.

Hej, Iter Maria.

Krigslæv et afsnit, hvor I taler om, at alle ombord synes, at det fedeste i hele verden, og alle får vildt mange venner, og det nærmeste perioden, hvor det kan ændre ens liv.

For jeg føler ikke rigtig det, der skete for mig, altså nu har jeg læst en hel kandidat og fået nul venner, og jeg har aldrig nogen, som føler mig mere forkert og ensom. Altså det er måske den største sociale fail, jeg har været igennem nogen senden.

Det er som om, at det hele systemet har sat op om, omkring at man får nye venner, som man skal skrive opgaver med, om man kan støtte sig op af, og drikke øl med.

Men det ist, jeg føler, som har været overskriften på hele denne proces, det er, at andre er blevet påtvunget mit selskab i fastsættet arbejdsgrupper. Jeg synes, det er også så pinigt, og det er som om, at hvis man ikke lykkes socialt på uni, så er det den mest skamfulde proces.

Jeg er i hvert fald noget sådan noget andet del af en.

Wow.

Ej, altså jeg elsker hans energi for det første.

Altså jeg kan virkelig godt, det er jo også fortalt med sådan en, på en eller anden måde sådan en selv-eronistisk dansk, som bare er dejlig, og som jeg kan bare gennemkende rigtig, rigtig mange ting i det der spørgsmål.

Ja, det kan jeg godt nok gøre os.

Men hvordan var det med dig på uni?

Sjovlig studenten i Odense.

Odense. Jeg har jo også gået på Suddansk Universitet faktisk.

Ja, men i København, ikke?

Nej, jeg gik på Suddansk i Odense, men så blev jeg overflyttet efter første eller andre semester til København.

Men både du så i Odense.

Nej, jeg pensler.

Okay, klart.

Ja, men altså for mig, der er så sjov egentlig sådan, at det, der har kendt tegnet begge mine uddannelser, altså nej, jeg både tænker på min gymnasieuddannelse og på min universitetsuddannelse, som ligesom de to, jeg har, at jeg føler, at det var virkelig sådan, altså på en eller anden måde meget stereotyp, hvad man forestiller sig af, at det er, at studere.

At der kommer dem, som har penalthusene og blokkene klar og sætter sig for os i time, og altid at hånden og bærer, så er der dem, der står og ryger fem minutter for meget i hver af frikvarteret og altid kommer for sent og sætter sig ind bag i salen og sidder og griner og slader sammen, og der er sådan forskellige typer. Og på gymnasiet var det endnu mere udtale.

Altså der var det virkelig sådan, der er punkerne, der er hippierne, der er hipsterne, der er pop-turserne, der er altså sådan en helt high school, aktive grupperinger.

Og det blev sådan helt nemt sådan sataraktigt for mig.

Altså både på Unia på gymnasiet, at vi hver udfyldte vores respektive roller.

Og derfor, for mig påvirket det faktisk ret meget, at jeg så følte,

der er jo så nogen, jeg passer sammen med,

og nogen, jeg ikke passer sammen med, fordi de har jo en anden rolle.

Og jeg er jo en af dem her, eller jeg er en af rygerne,

eller jeg er ikke en af rygerne, eller jeg er den, der laver min lecture,

eller det er jeg ikke. Jeg en, der snakker meget, jeg er en, der sidder tilbage.

Jeg er ikke en del af en gruppe, jeg kan godt lige at feste sent, eller jeg vil heller.

Alle de her ting, som blev meget sat i kasser for mig,

hvem jeg var og hvem de var,

og jeg følte, at der er ret hurtigt i sådan nogle konsolationer,
også bliver en fortælling om, hvem jeg er, som jeg så følte mig ret låst af.
På Christianshavns gymnasie, der var det meget sådan,
jeg kom fra en privat skole heleop, og var kæmpe, altså pop-tøjs med set,
og kom over på Christianshavns gymnasie, hvor jeg havde altid boet på Christianshavn,
men jeg har aldrig gået i skole, der startede der,
og folk kom fra Helkøbenhavn.
Men der var faktisk næsten ikke nogen, der så ud som mig,
der var ikke sådan, så poppet mennesker på Christianshavns gymnasie,
det var meget sådan hipsters, hybjer, normkorv, punker, emor, og det.
Og der blev jeg meget sat i en pop-tøjs bose,
hvor jeg følte, at jeg skulle nærmest se, om jeg kunne finde en til pop-tøjs,
fordi vi blive venner, fordi man kunne ikke være venner på tværs af stil,
eller på tværs af ambitionsniveau i gymnasiet,
eller på tværs af hvor meget fravær man havde.
Og på universitetet blev det lidt mindre, der var vi lidt ældre,
og kunne se lidt mere igennem det, men jeg så ståede,
at der var meget hurtig kom grupperinger af et herkig,
og hvem gjorde hvad, og hvem hører sammen, og hvem hører ikke sammen.
Så jeg synes, at det var ret svært.
Ja, det var det også, eller det er det også.
Jeg tror, jeg har ikke følt så meget med stil dengang.
Det er jo så kommet til mig nu.
Men jeg kan huske meget, meget tydeligt, at jeg skulle starte på uni.
Og jeg tror, at hele min uddannelsesproces og min følelse af,
og følger mig som lidt en fjaskus, som personen her jo også gør,
starter med, at jeg bare får afslag på alle de uddannelser, jeg gerne vil ind på.
Og jeg er virkelig sådan, det har gået op for mig,
det er ikke nogen dans på roser, hvad fanden skal egentlig stille op.
Jeg kan ikke komme ind på tv og medietarættelæggelse,
og søge ind et par gange.
Jeg kan ikke komme ind på medievidenskab, søge ind og komme igen.
Jeg kan ikke komme ind på dansk i min egen by i København,
hvor jeg bor, fordi der er mindst en etter også forlaget.
Så jeg starter på en multimedia-design uddannelse i Køge,
og tager dernede og dropper ud af den,
og arbejder så fuldtidigt og finder ud af, at jeg kan læse danske ordense
på Suddanske universitet, hvis jeg så pændler.
Og allerede, da jeg starter der,
der føler jeg lidt, at det er en lidt nedtursagtig følelse,
at jeg ikke bare kan cykle ud til brønken, jeg bruger varmere der.
Men at jeg skal hele vejen til ordense hver dag.
Jeg føler mig bare lidt som en taber,
og det er inden for universitetet eller noget, som jeg skal gøre,

men det var det der mest, at jeg kunne ikke komme ind på nogle af de steder, jeg ville, og nu skal jeg til ordense hver dag.
Og det tror jeg gør, at jeg i forvejen bare har et ret lavet selvværd i forbindelse med at skulle starte på uni.
Og at jeg føler, at jeg, hvad hedder det, bliver der intro-dag, jeg husker, at jeg har sindssygt meget angst, netop, hvor man skal lære hinanden at kende, og folk står ud på græsplanen, og så er der en oppe på det, du lige har siddet sagt, der er snær. Okay, alle, der har en kæreste, skal gå herhen. Alle der er singler skal gå herhen, for så lærer vi hinanden rigtig godt at kende. Og jeg føler seriøst, at jeg bare er enten med at stå i den, der var singel, den, der røg smøg, den, der ikke trænet, og den, der er dræk hver dag, arkt i båsen, ikke? Altså, og alle andre sådan, altså, og jeg er bare sådan, puh her, jeg kan ikke lige være her, jeg føler mig som en bæmps, jeg føler, at jeg ikke, altså, så man passer ind og bla bla bla. Så bliver jeg så overflyttet, og jeg får egentlig nogen, jeg havde egentlig en idé om, det havde sagt til mig selv, apropos det der med ikke at tage et ansigt og sådan noget, jeg var sådan her, jeg behøver ikke at få nogle venner. Jeg har venner, jeg skal bare have en uddannelse, og det gør også, at jeg i starten var sådan ret, altså sådan, jeg gede ikke at involvere mig, jeg gede ikke at tage til fredagsbarg, jeg gede ikke med for rusttour rundt i Odense og sådan noget, jeg skal bare hjem til at komme af. Og så mødte jeg et par piger, som var også pendlet, som jeg hellervis, altså, den kom forholdsvis godt ud af det med at tage starten med, og vi kunne følge slet i to uden, men jeg kan huske, at jeg følte, at de var meget mere på bølge længde, og at jeg, det krævede alt for meget af mig, altså energimæssigt at følge med de der, fordi jeg bare var i dårligere måde at tristere sådan noget, vi blev så overflyttet til Guimhavns universitet, og der er der den ene af pigerne, som allerede der begyndte, slet ikke at ducke op længere og sådan noget, fordi hun givet ikke, at hun er værd op og droppet for en måde. Og den anden, hun var bare lidt svært ved at komme ud af fjerne. Det er jo det, der er med Unimann, man behøver ikke at komme, så er det meget i hvert fald. Men jeg ville gerne komme, men jeg turde ikke at komme derhen uden dem, og slet ikke, efter vi var overflyttet til Guimhavns,

fordi der havde jeg det jo virkelig al dem, der går på mit hold lige nu,
må vi se på os som andreangsmænsker,
fordi vi ikke kunne starte her sammen med dem,
men vi havde for dårligt snit,
så vi har gået i od til, at nu er vi allerede nødest fået lov at komme
og hage over nu til alle,
og det gjorde jo også, at jeg, til at starte med at tænke,
alle de har meget klogere end mig,
alle de har meget dygtige, end mig.
Jeg har ikke noget byd ind med her,
og stackelstemme,
apropos det, der er i dagens dilemma,
der skal være i min studiegruppe,
eller der skal sætte sig op med mig i dag med arbejdsbørsmålne,
fordi de blev bare senget af mig,
fordi jeg er jo ikke dygtig nok,
jeg skulle slet ikke have gået her.
Og jeg kan huske, at jeg så i en dag faktisk tog mig sammen
og cyklet hen på Udni,
for at prøve at komme til en undervisning uden pigerne,
og det var første gang, jeg oplevede at have angst,
hvor jeg virkelig blev handlingslammet af det,
fordi jeg kommer over med min computer,
og jeg føler mig fuldstændig alene,
jeg ved ikke, hvor jeg skal placere mig,
jeg føler alle kigger på mig,
jeg føler ikke, jeg passer ind,
og så sætter jeg mig og åbner min computer,
for at bare sidder i hvert fald, der er lavet som om,
at jeg læser noget,
og så er den gået ud.
Og der kigger jeg rundt omkring mig for at finde en stikkontakt,
og der er stikkontakt over det hele,
men jeg kan ikke bevæge mig hen til dem,
fordi jeg lige busser bare sådan der,
jeg kan da ikke bare gå hen og tage en stikkontakt her.
Altså det er så sygt,
og jeg vil aldrig nogensinde glemme, at jeg sidder der,
og så er jeg til sidst først sådan der,
bare taget min ting,
og gået ud til min cyklet, cykler hjem,
og så ligger jeg bare i min seng,
og så får jeg et angstant fald for første gang i mit liv,
ikke sådan et rigtigt et,

hvor jeg føler, at hele rummet lukker sig op mig,
og jeg ved ikke, hvad det er for det tidspunkt,
jeg forstår ikke, hvad der sker,
jeg kunne sige ringer og se,
men mor kommer hen, der er mig,
og jeg er hundestået på min forældre i nogle uger, ikke?
Nå, sendt du i nogle uger efter der,
fordi du havde fået en lille?
Ja, om 10 dage eller sådan noget,
men jeg var der i rigtig lang tid.
Jeg er også fordi, vi skulle finde ud af, hvad det var,
hvorfor jeg lige fuldstændig var sådan,
hvorfor jeg var også blevet bange for alle mulige ting,
og altså jeg turkede ikke at cykle længere,
og jeg turkede ikke at tage i skole alene,
og altså det var bare sådan,
lige hvis jeg var blevet meget hendingslammer i min hverdag,
fordi jeg følte mig alene på, altså over i skolen,
og fordi jeg følte mig så forkert,
og det var fint nok, at hans uddannelser
jo slet ikke ens personlighed eller ens liv,
men jeg tror, at når den lige er der,
hvor man bruger største den af sin energi
og sin tid i sin hverdag,
så må man jo nå, at så have det godt,
der hvor man er,
fordi ellers så begynder det at gå ind
og udlægge ting for en, ikke?
Forleden gik det op for mig,
at jeg har brugt over halvdelen af mit liv på at gå i skole.
Jeg har gået 10 år i folkeskolen,
jeg har gået 3 år på gymnasiet,
og senest har jeg gået 5 år på universitetet.
Det er virkelig mange år med mennesker,
der har skulle lære mig ting,
jeg aldrig rigtig kom til at forstå,
og mange år med beslutninger om studieretninger,
emner, oplek, examener og ikke mennesk karakter.
Det er kort sagt virkelig lang tid i et system,
der lige fra nu lærer jeg alt forbetet,
måler og vejer dig og skriver til dine forældre
på entrer og aflø og holder skolehjemmsamtaler
og bærer dig udnytte dit potentiale
og forstyr mændre i timerne,

og rejk hånden mere op og gør dig mere umage
og følge mere med og fortæller dig,
at du skal finde en bedre attitude frem og delta i mere,
og som skriver små tal ned i kolonner,
som du der efter skal sammenligne med dine klassekammeraters,
dine søsknes, dine kusines, dine fedrers,
dine farfars og hele landes.
Små tal, der for mange måder gerne vil fortælle dig,
hvad du er hver,
hvor quick du er,
og hvad du kan tillade dig at have at drømme
og forventninger til dine fremtid.
Dine fremtid, hvor sømmen af de små tal lagt sammen
og divideret vil åbne dører til det,
der gerne skal være dine drømmoduddannelse.
Så er den en, som du selvfølgelig har,
fordi det forventes, at du allerede ved,
nu hvad du vil om små 10-20 år,
og hvad du gerne vil arbejde med i resten af for evigt,
også selvom det føles som en uoverskudlig beslutning,
bare lige at vælge,
hvilken slags topping du skal have på din softdice
eller hvilken farve du skal købe en bestemt top til,
til 99 kroner i sejret.
Så fik jeg åbnet lidt op for at tale med min mor,
med veninde om det, der er med sådan,
at du må være, du skal prøve at snakke med nogle af de her mennesker,
der går over på Udenigelig,
og du skal prøve at se, at de er jo sikkert søde,
de har du sikkert på samme måde, som dig,
og bare fordi de har gået derfor,
og dig betyder ikke, de er bedre,
og det betyder bare, at de måske lige var heldige
at få en bedre karakter i samfundsfag i gymnasiet.
Altså, det var det ens stærkeste.
Og det hjælp faktisk lidt,
at så snakke med de to piger om det,
fordi så blev vi lidt bedre til at tage dig hen sammen,
og jeg begyndte også at være med og åbne for at hænge ud med dem,
lidt uden for skole,
og det blev lidt mere sådan,
okay, nu er der også værd,
og jeg var lidt hyggelig,
jeg fik inventerede Henrik over i klassen,

og så snødde, ikke?
Nå, man kunne læse med til eksemen, og snødde,
men jeg føler, at jeg generelt,
når jeg tænker tilbage på min unitid,
altså, hvad mange ting ville jeg ønske at kunne gøre det om egentlig,
fordi jeg ville ønske,
at jeg også havde brugt faciliteterne på uni,
jeg ville godt have været til fredags bar,
jeg ville godt have været med til festerne,
jeg havde også altid mine egne venner med ude fra,
når der var fest på uni,
hvis vi engang i mellemvælden ville da hen,
fordi jeg er kendt nogen,
og det er både min egen usikkerhed,
men også min egen,
eller virkelig måske bare rigtig meget min egen usikkerhed,
og det er jo som ret altid det, der udlægger det for en,
altså om det er på den ene eller på den anden måde,
men det var jo fordi, jeg kom der og følte mig som en,
der ikke var god nok, det var jo ikke de andre,
der havde sagt noget til mig eller gjort noget,
men jeg trakte mig med villige, ikke?

Ja.

Jeg ved ikke, jeg kan bare huske,
at jeg har det på præcis den måde,
det er, når jeg tænker tilbage, så var jeg sådan,
jeg fik nogle venner,
men det var fandme en kamp,
og det krævede fandme meget af mig,
og jeg føler ikke,
at det var et stort fællesskab på den måde,
men så mange taler om,
at man får, når man studerer i alle de år sammen.
Men det er også sjovt, du siger det der med usikkerheden,
fordi det er jo, det skal nå virkelig igennem i det her spørgsmål,
altså jeg føler mig som et kæmpe fail,
og det er så pinligt, og det er så skamfuldt at tænke,
at de skal være samme med mig, og sådan noget,
altså det er jo kæmpe usikkerhedstegene det hele,
og usikkerhed,
kender jeg i hvert fald bare fra mig selv,
kan virkelig spolerere
eh, potentielle nye vinkelere.
Altså, at alt bliver sværere, det bliver selvforstærkende,

altså når du sidder
og har følelsen af,
du vil helt sikkert heller lave noget andet med at være sammen med mig,
så bliver jeg ikke herred,
så jeg er ikke den pæste version af mig selv,
så tænker jeg hele tiden på, hvad du tænker,
og prøver at sige noget, du måske godt vil have,
jeg siger, eller sådan,
at så handler det om noget helt andet,
og så bliver det vildt svært at bygge en autentisk relation.
Ja, og hårdt, altså det bliver bare så hårdt,
hvis man hele tiden skal prøve at leve op til noget,
man tror andre mennesker gerne vil have,
i stedet for bare, at man tør være sig selv,
og jeg kan også huske, at lige da jeg mødte dig,
der havde jeg jo også lige mødt mit veninde Anna,
og en bideheder Sofi,
altså jeg har ligesom en,
for ja, for at det er dog siden snart eller sådan noget,
der mødte jeg lige rigtig mange sej mennesker,
som jeg rigtig gerne vil være venner med,
og jeg føler, at i alle sammen havde
sådan nogle sprudlende personligheder med rigtig mange,
altså gode venninger og dygtige tilformulerer,
og jeg er sjov, reflektioner og alt muligt,
at jeg virkelig i den periode var sådan,
der er gang jeg sad over for eksempel dig,
og du snakket ikke hver gang masser i starten,
så kunne jeg virkelig sidde og være sådan der,
hvad har jeg hovedet byd ind med?
Jeg kan jo ikke byd ind med noget her,
og hvorfor vi marrer jo hovedet sidde her sammen med mig,
og det samme kunne jeg tænke med nogle af de andre piersen,
altså jeg er godt nok bare den kedelige grå mus,
i forhold til Louise, ven veninde,
eller Sofi, som ved alt muligt,
hvor jeg ikke kan bringe noget til bordet,
hun kender alle feministiske teorier i verden,
hvad skal jeg komme med her,
jeg er min egen afle pælleriefilosofiske lødmetankere,
eller sådan en, ikke?
Og det er i hvert fald det der, når man først begynder
at sige den slags til sig selv,
eller blive sådan overbevist omkring sig selv i sammenhæng med andre,

som han siger der med studiegruppen,
at så kan man begynde at få dårlig som vitighed på andres vejne,
over at de skal være sammen med én,
fordi man føler, at man er dårlig i telskab, ikke?
Ja, og det er jo selvfølgelig noget andet i en studiegruppe,
der er man jo blevet sat sammen,
men det er hele stedet, vi går ind i i troetfølge, og jeg kan bare så godt
relaterere til de tanker der.
Og så synes jeg, det er vigtigt at være opmærksom på,
at det er et ubermjertigt miljø at få venner i,
altså fordi der er en kæmpe mellem linjerne
konkurrencekultur i uddannelsesmiljøer,
altså der er både en konkurrence i det faglige,
man får karakter, man bliver bedømt hele tiden,
hvad fik du, hvad fik jeg,
hvem er bedst,
og man bliver også, der er også en konkurrence socialt.
Altså, hvem er Queen B på skolen,
og hvem synes alle ligger, og hvem synes alle er sjov,
og hvem vil alle gerne være sammen med,
og hvem, hvor mange kommer til viss fødselsdage,
og så ved jeg ikke.
Helt ligesom folkeskolen jo i virkeligheden,
det synes jeg bare fortsætter,
så kan det være, at man er lidt mere i det skyld,
og lidt mere subtilt,
men der er stadig en fornemmelse af,
hvem er sej, hvem er ikke sej,
hvem er nørdede, hvem er populære,
og så videre,
og det gør bare helt denne konkurrencekultur,
både socialt og fagligt,
gør det virkelig svært at have energi til os bare at være
selv og åben og sovbar,
og alle de her ting, som det er lidt kræver,
og forvinder,
fordi man også kan passe lidt på sig selv hele tiden,
og være med i det her gaming.
Det er jo faktisk lidt det samme,
også det er jo også,
det er der med, når man både arbejder,
eller læser sammen,
og skal være venner,
så kan det altså godt blive nogle rigtige svære balancer,

det er der med at være venner med nogen,
man lige pludselig har en studiegruppe med,
fordi vi to kaosakkens,
har det fucking sjovt på en bar,
hvor vi sidder og drikker drinks,
og spiser pizza,
men det er jo noget andet,
når man skal lige pludselig fordele arbejdsopgaver,
og hvad kan jeg overskue,
hvad kan du overskuere,
det er jo det samme i en studiegruppe,
at man kan jo sidde og være sådan her,
det er den bedste idé af mig og mine to bedste venner,
vi skal arbejde sammen,
eller dem jeg i hvert fald bedst kan lide på studiet,
og lige hvis så clasher det også,
fordi man opdager,
at man slet ikke kan leve op til den måde,
de gerne vil arbejde på eller omvendt,
altså der er jo også bare nogle vilde udgangspunkter i det,
som er vildt hårde at skabe venskaber udrejning,
og så også hele samfundsfortællingen om,
at det er under uddannelse,
at du møder dine allerbedste venner,
og hele det der med,
at vi skal på alle de her turer sammen,
og vi skal rigtig ryste sammen,
og nu skal vi have hinanden i de næste fem år,
på denne her uddannelse,
så det er jo også det næmmeste i verden,
med alt det her tredje betragning,
at føle sig som den største fald i det her klaring,
hvis man er sådan,
jeg er lidt introvert,
jeg kan slet ikke tage alt det her ind,
jeg kan ikke feste fem dage streg på alle bar i Odense,
eller København,
eller Håhus, eller hvad videre i Ejsen,
jeg vil gerne ligge derhjemme,
og så føler man sig olynhurtigt,
og som om man er bagud,
fordi alle de andre,
de har så gjort det samme,
det skal ikke være nogen hemlighed,

at talverken nu,
eller da jeg gik skole,
har været noget, jeg holdt af,
men mindre de selvfølgelig stod på en salg,
jeg fik ind i en kommel ud til min fødselsdag,
eller på min færre pengekonto,
måske det fordi,
det er aldrig at lykkes meget at lære,
hvordan man regner simpelthen regne stykker ud,
eller måske det fordi,
jeg aldrig rigtig har fået særlige gode karakterer,
uanset hvad, så husker jeg bare,
hvordan jeg altid fik af videre,
at hvis jeg forstyrede mindre,
og koncentrerede mig mere,
så kunne jeg være heldig at få lidt højere karakterer,
og jeg kan også huske,
hvor ked af det, det gjorde mig,
og for at vide, at jeg ikke gjorde nok.
Når jeg jo,
undskyld mig for helvede gjorde alt,
hvad der stod i min magt for at følge med,
både i timerne,
og i alt hvad der foregik omkring mig.
Jeg følte mig tit misforstået eller forkert,
fordi det virkede som om,
at det var mig, der var problemet,
hvis jeg ikke kunne præstegere at leve op til alle de krav,
der blev stillet til mig i skolen,
og jeg fik gang på gang af videet,
at det, der var mit bedste,
ikke var godt nok,
og det var det,
det bedste, ikke var godt nok,
eller altid kunne blive bedre.
Når jeg tænker over det,
så tror jeg, at den slags press kun er vokset,
og at det er for mange måder,
at endnu mere krævne at skulle gå i skole,
eller på en hvidekunde uddannelse i dagen,
da jeg gjorde det.
Det er som om, at det, jeg præsterer,
har fået status af det gode og rigtige liv.
Det afgørende,

og gør sig gældende,
og nærmest ikke vigtigt,
hvad vi egentlig er gode til,
bare alt afgørende,
at vi jo stansligt præsterer for at være god nok,
både i og uden for skolen.
Opfaldelsen af, at vi som mennesker er værdifulde,
bare fordi vi er til her på planeten jorden,
og trækker hver fænd til glingere.
Nu er vi på en måde,
hvad de løser til det måde, så det er bevist.
Og jo mindre, vi tror på,
og vi faktisk er noget værd,
bare fordi vi er her og spiser og drikker,
og går på tøj lille,
og jo dårligere,
vores selvværd bliver, er det.
Jo mere hiere, vi efter overpræsterer,
og fortæller folk,
og verden, at vi godt må være her,
ved at vise dem,
hvor meget vi træner,
eller får super gode karakterer,
eller har en sejtaske,
og mange følger op på TikTok.
På den måde, så bidrager vi pludselig også selv
til samfundets fortælling om,
at jo flere aftaler, der er i kalenderen,
jo sejre er vi,
og jo flere stories, vi kan lægge ud,
hvor vi aktivt løber mellem aftaler,
uddannelse og arbejde,
jo mere er vi værd.
Hvis man lige så bare skal opse med,
at det, vi har sagt ens videre,
så er hovedbrinken jo,
rigtig mange mennesker har det sådan her.
Det er virkelig, virkelig normalt.
Det er nogle ret hård odds at forvinde under.
Det har vi også oplevet.
Så den der følels af at være en fiasko,
at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er pinne,

og at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er pinne,
og at det er en fiasko,
og at det er pinligt,
og at det er skamfuldt,
det er der i hvert fald ikke nogen grund til.
Det er bare ikke den gængse historie om,
at du bare går direkte på uni,
og så får du din vennegruppe på sex,
mennesker, som du bare passer perfekt sammen med.
Så der er i hvert fald ikke noget at skamme sig over,
eller synes,
at det er pinligt.
Men så synes jeg, det kunne være meget fedt at prøve at snakke lidt om,
hvad vil du så gøre,
eller hvad vil jeg så gøre?
I den situation,
du går på universitetet,
du har gået dig i noget tid,
du har regnet med for en masse venner,
du har nul venner.
Vil du give op,
altså at sige,
okay, men jeg skal bare ikke have venner her.
Vil du gøre noget aktivt for at få dem?
Altså hvad tænker du?
Nej, altså jeg tror, det jeg gjorde,
var jo egentlig, at jeg fandt ud af,
at jeg var nødt til at have det godt der,
altså jeg var nødt til at lære bare nogen mennesker,
og kende sådan, at jeg ligesom kunne
opdage, at det hele var ondt i mit eget råd,
og at de her mennesker ikke gik og så på mig,
som om, at jeg var dårligere end dem,
fordi jeg ikke havde gået på universitetet i København
fra start af, ikke?
Og det hjælpe mig ret meget,
også bare at lide at smide mine egne parader,
i forhold til, at jeg jo faktisk havde besluttet mig for,
at jeg behøver at slet ikke at få nogle venner.

Jeg tror altid, at det er uantidigt,
og det har vi jo også taget om før,
om det er så bare venner,
som du ser lige lidt over i skolen,
men det er bare altid rett at have nogen,
der spørger om, at man vil møde i kantinen,
og hende frukost.
Det er bare aldrig særlig rett,
at være 100% alene,
et sted, hvor man nu skal i forvejen,
tror jeg, at det er mange,
der føler sig ret usikker,
fordi det er uddannet systemet af fucking øjren.
Så jeg vil altid prøve,
at få nogle bekendtskaber.
Ikke nogenvendigvis venner,
men også at sænke mine forventninger,
og så være sådan,
det kan godt være, at alle andre snakker om,
at det er her, man skal få sine bedste venner,
og venner for livet og sådan noget.
Jeg er ikke en forlitteklæring,
hvis ikke, at jeg skaber nogle vildt nære,
betydningsfulde relationer på denne her skole,
men det vil nok hjælpe mig lidt,
hvis jeg prøver at tale med nogle mennesker,
hvad de laver til hver dag,
eller om vi lige skal læse sammen en timetid,
efter skole eller et eller andet,
for ens eget velbefindende,
og så er det også,
hvis man er så usikker,
som jeg blandt andet var,
og som du også løber som om ham her var,
så man bare kan blive bekræftet i,
der ikke er noget vejen med en,
og at man ikke er belæmret andre med sit selskab,
men at så længe man opfører sig ordentligt,
og gør sig umage,
så kan de fæste godt lide at hænge ud med en.
Det tror jeg bare vigtigt,
det der man lige har opdagede det,
og så ud over det,
så bare lad være med at være beredt på sig selv,

over at man ikke kan følge med,
men så blive beredt på systemet.
Det er jeg altid gør i forfald.
Så det er ikke mig,
den er galt med,
fordi jeg ikke har fået nogle venner,
det er fordi,
der er jo nogle alvorvilde forventninger,
og fortællinger om,
hvor mange venner man skal have.
Altså jeg prøver altid at pejfængere lidt ud af,
så længe det ikke er på menneskere,
men på strukturer,
eller normer,
eller forventninger, ikke?
Ja.
Jeg kan også huske,
jeg flyttede til Odense,
da jeg kom ind på STU,
fordi jeg tænkte,
jeg skal bare være der,
hvor det er,
jeg skal udnytte den her uddannelse,
det fulde jeg skal virkelig være,
altså at leve og unne den,
og hvad er jeg heldig,
jeg har kommet ind på den her uddannelse.
Og så fandt jeg bare ud af,
jeg er næsten alle andre pendlet.
Så der skete tøjste,
at jeg var sådan,
når vi havde fri,
så to havde alle,
en kæmpe social,
et social fællesskab i,
at de skulle ned til stationen,
og så skulle de lige an sandwich på vejen,
og så skulle de følgeste i København,
og så mødtes de nærmest nogle gange
i byen i København,
altså at drage gøl.
Og så sådde jeg i mutters alene i Odense,
og hvor sådan her,
jeg er jo for helvede flyttet her,

og til at være sammen med jer,
hvorfor er jeg ikke?
Og så skete der det ret hurtigt,
jeg tror måske noget,
efter et halvt år eller sådan noget,
så tænkte jeg,
ej, nu bliver jeg skuers pendler,
det giver ingen mening.
Jeg har holdt hele tiden fast i det,
og best for mit studio,
altså fordi,
så er jeg her virkelig,
og så skal jeg ikke bruge så meget tid på to,
så kan jeg lave min lecture,
jeg var super ambitiøs og sådan noget.
Men til sidst var det bare sådan,
det giver ikke nogen mening,
jeg føler mig ensom,
og alene,
og alle de andre pendler også,
og jeg havde så haft en kæreste i,
jeg tror det er første halvår eller sådan noget,
så jeg havde også haft lidt mindre behov for det,
altså fordi jeg var sådan,
jeg brugte i Odense,
der var de alligevel ikke,
og så når jeg kom til København,
så ville jeg se min kæreste,
og han kom over en gang med min weekenden,
og det var lidt langt i stangen,
så det var det, der fyldte mest for mig,
og så studioet.
Men da vi så slog op,
der kan jeg huske,
at jeg begyndte at række ud til en af de piger,
som jeg bare sådan har snakket lidt med,
og så er jeg sådan,
hej, har du ikke lyst til at tåde at spise,
eller andet i næste uge eller sådan noget,
og så er det meget sjovt,
så kan jeg faktisk huske,
at hun skrev til mig,
hej,
det ville hun gerne,

og vi skrev så om,
om vi ikke har sået,
og så spurgte hun mig direkte på et tidspunkt,
hvor hun var sådan,
hun sagde sådan et eller andet,
jeg kan ikke huske,
hun ligesom spurgte ind til,
om jeg var blevet single,
eller hvad det var,
men hun var sådan,
jeg kan mærke,
at du pludselig gerne ville være femmer.
Og så var hun sådan,
ja, men det er rigtig,
jeg er lige blod lidt mere ind,
som her på det sidste,
så ja, det forklager indtil at sige ud.
Ja.
Og så var hun sådan helt sikkert,
men det var jeg rigtig gerne,
altså men hun så i talesat,
det er bare sådan,
at når der var der lige kommet lidt mere,
så var hun mere engageret i mange år fra.
Jeg fornemmer,
at du gerne vil have en ven.
Præcis.
Men det var lidt det, hun sagde,
og det synes jeg bare var cute,
fordi hun var sådan,
men det vil jeg gerne.
Det er nødt, cirklen og samfundet
presser os til at følge,
at vi kun må være her,
når vi presterer.
Og det er press, vi i dag lever under,
blæuede grundstenene til følelser,
som ud til strækkelighed,
ensomhed og dårligt selvvær.
Den dårlige, som vidtighed overækker,
kunne følge med,
rettes indad mod os selv.
Og mange tænker,
at det er dem, der har problemet,

hvis de ikke kan høste
topkarakterer,
og at de så skal omstille,
så har at løbe endnu hurtigere
for at opnå det.
I min optik af løsningen udadrettet,
vi skal kigge kritisk på normer,
og det samfundet vil lever i,
fordi det ikke Øster ikke kan følge med,
eller er dårne.
Men det er omgivelserne,
der har latterlig krav til,
hvem vi bør være,
og hvad vi skal opnå.
Ud over det, så tror jeg,
det er vigtigt at vise dig fast,
at tal aldrig,
nogen senden kan sige noget om,
hvad du er værd,
eller hvor stort du må drømme.
Hverken tal på din konto,
på din vægt,
på din TikTok,
eller i din karakterbo.
Derudover er det lige så vigtigt at slå fast,
hvordan begrebet drømstudie er problematisk.
Jeg mener, det er selvfølgelig dejligt,
hvis du går og drømmer,
og med et særligt studie,
du en dag gerne vil ind på.
Men hvor mange måder er det,
et begrebet, der gør,
at du nemt kan blive skuffet,
og føler din drøm,
om er nå der til,
hvor du ønsker i dit liv en dag,
kun kan ske via lige præcis en eneste uddannelse.
Ideen om drømmestudiet
opretter også billedet på,
at der kun er en rigtig vej til fremtid i succes,
og sætter derudover dem,
der kommer ind på drømmestudiet,
foran alle dem,
der der eftersider,

følger sig forkert,
fordi deres drøm slukkede inden den startede.
Jeg ved heldigvis et personlige erfaring,
at mange andre vej,
end lige den,
man tror,
kan føre dig til din drømme.
Og det er jo egentlig sjældent,
selve uddannelsen,
der er drømmen,
men nok nærmere målet,
og det, man kan blive efter uddannelsen.
Og det mål er der heldigvis
næsten altid forskellige vej til.
Så lad os stoppe med at hænge vores drømme
i en så tøndt råd,
og i stedet tale om de mange måder,
vi kan opnå dem på,
og ikke mindst huske alle de drøm,
der slet ikke involverer en uddannelse eller skole.
Til sidst så husker gode karakterer,
der er udrett noget stort og overvideret.
Det handler om de små ting,
om at have det godt,
om at hygge sig,
og om at lytte til sig selv og andre,
fremfor i hele tiden
med 100 km i timen,
og pege mod en ukendt fremtid.
En fremtid, som man lige vil liggere meget hver,
hvis du ikke har det godt,
og nød og livet,
lige der, hvor du er nu.
Så for mig, der var det bare at følge lidt mere med strømmen.
Altså, at jeg kunne mærke,
okay, strømmen er faktisk i København.
Jeg troede strømmen var herover,
og jeg flytter hjem.
Okay,
jeg tager alle tilfredes bare.
Altså, eller er de her ikke?
Fordi så gider jeg ikke komme der,
og stå og kukke lurer.
Er der noget, som folk laver?

Er der noget, som er hyggeligt?
Og så netop, som du selv siger,
tage med til de der ting.
Og så ragt jeg ud til et par mennesker,
som jeg synes var,
sådan en ekstra søde,
som jeg bare havde fået en god fornemmelse af.
Og sport,
sådan lidt mere på tummandsøn,
sådan en teskevigt dringekaffe,
eller ved du med i begyftenden,
eller et eller andet.
Og det gjorde, at jeg fik nogle gode veninder.
Altså, så det løkket sig egentlig rigtig fint,
og jeg havde det rigtig godt.
Altså, jeg havde det mega fedt på uni.
Jeg tror helt klart, at det er en løsning,
men også ellers virkelig bare at sige til sig selv,
at det er okay, at man slet ikke kan overskue det.
Hun er overskut.
Altså, også hvis ham her har egentlig,
måske jeg har haft det fint nok,
mere at tage dig hen,
og være alene,
og læse,
eller sådan, men mere at det der med,
at man behøver heller ikke at få alle mulige venner.
Man behøver heller ikke at være en del af det sociale.
Hvis man er okay med det,
så skal man også bare kunne slutte frede med det,
og så lavere med at føle sig som,
eller man kan i hvert fald forsøge at lavere med at føle sig,
som en fiasko, fordi man ikke har fået venner.
Fordi det er, at man heller ikke.
Nej, det er kun sådan, hvis du gerne ville.
Ja, hvis man netop gerne ville,
det er så der selvfølgelig rimulighed for det,
men også, at det ikke er et must for at komme igennem sin uddannelse,
at man skal have venner,
hvis man måske er lidt introvert,
og heller vil hænge ud med sin venner udenfor uni fra gymnasiet,
eller hvad derude er.
Og så prøver man måske også at snakke lidt,
men netop din egen venner om det.

Denne person har tydeligvis en forståelse,
for at det er humoristiske i situationen,
og også ikke,
og kan godt snakke om det på en måde,
som, hvor er jeg tror, at de her venner vil gribe vedkommende,
mega fint at være sådan,
okay, nu ligger vi i en plan, eller du ved,
man kan jo godt få noget lidt projektaktige energi ud af det,
hvis man ikke går med det alene,
og føler det så pinligt,
som det virker som om, at personen synes.
Det er sjovt, fordi jeg kan nærmest trække det helt hen i,
for eksempel nu, når solen skinner,
og helt deres solstresk noget, som jeg har skrevet meget om.
Socialt, kapitalt kan bare være sådan nøgeren,
altså det der med flere venner,
du har jo mere føler, du der ofte,
i hvert fald ud,
eller jo mere ser folk i hvert fald ofte dig,
som værende mere værd, eller interessant, eller et andet.
Og det der med at kunne være en del af en gruppe,
eller at føle, at folk i en studiegruppe kan lide en,
eller et eller andet, er jo bare noget, der kan booste.
Og når jeg, for eksempel, cykler rundt her om sommeren,
og ser på store venindegrupper, der sidder alle sammen,
altså ved folk på ti mennesker, eller hvad ved jeg,
eller følger med på stories, og sådan noget.
Det er altid om sommeren, eller ved højtider,
eller når dengang, der var fucking VM eller EM,
eller hvad det var for ikke så lang tid siden,
hvor at alle har samlet sådan nogle store fodboldfester,
og sådan noget, at der kan virkelig også følge mig så ensom,
og så forkert.
Jeg kan sku dig ikke samle ti mennesker, der vil klare fodbold med mig,
eller at hovedfor det til at ske, at alle kan have på samme dag,
hvordan folk gør, så det følger jo med hele livet.
Så det er også derfor, at det er vigtigt at slutte fred med den,
der føles af at være forkert, når man ikke føler,
at man måske passer ind, eller lige klikker med folk,
eller kan samle et helt hold af mennesker.
Og så bare husk på, at man stadig har mennesker i sit liv,
som gerne vil en, og at det er det vigtigste.
Det er virkelig, virkelig rigtigt, og det er også en del af det,
du siger, som jeg bare vil supleje med,

er, at jeg synes også virkelig, der kan netop være en kapital i, hvor mange mennesker er det, at det er antallet. Altså, hvor der er mange, der skriver til mig i forbindelse med denne podcast, jeg har en god ven, eller jeg har to, og når der er andre, der snakker om, jeg har kun syv bedste venner, så er jeg sådan her, det er fucking mange, er det mig, der er helt forkert på den. Og det er deromnede, hvad er mange venner, hvad er nok venner, og hvad er lidt venner, og hvad er for få lidt venner, eller for få venner, det synes jeg bare virkelig, vi skal til livs. Fordi den sandhed findes ikke, den fakta, og den regel findes ikke, det er helt handler jo om, hvad har du det godt med, er du glad i din relationer, får du det ud af det, som man skal have ud af sine menneskaber, giver det dig det, som du har brug for, så er alt godt. Hvis ikke, så skal du jo bringe en måde arbejde på de relationer, eller skabe nogle nye enige. Så har vi selvfølgelig også spret vores yndlingsexpert i relationer, psykotær Pørte Marco Pogatera, om han ikke lige vil sætte nogle ord på, når du starter på en ny uddannelse, og forventer at skabe en masse nye vennskaber på kort tid, hvad du så skal være opmærksom på. Og det kan han højere at sige, det kommer her. Det er helt almindeligt, at det kan være svært, at der er nye vennskaber på studiet. Faktisk viser et tysk studio fra Heidelberg Universitet, at ca. en tredje del af studerende føler sig ensomme. For rigtig mange kan det være svært at blive en del af studiefællesskabet. Og for rigtig mange kan det være svært at balance mellem det faglige og det sociale. Og det er helt forståeligt. Studiestarten er en kæmpe overgang i livet, og der er så meget på spil. Mange flytter hjemmefra og føler, at de nu skal indfri alle deres drømme om det gode liv. For nye venner, måske finde en kæreste, og måske til og med opbygge en ny identitet. Der er altså pres på forventningerne til studielivet. Og det kan selvfølgelig påvirke overskudet til, at der er nye relationer og socialiserer sig. Hvis man er lav på overskudet, kan det være en byge det i sig selv, og skulle mødes over en øl til fredagsbar. Særligt når man i en eller anden grad skal performe i møde med nye mennesker og være ekstra opmærksom. Men det er vigtigt at prioritere det sociale liv, og være en del af fællesskaber, som kan løfte en op i stressede eksemplerperioder med strammende deadlines og høj krav. Vi mennesker har brug for hinanden for at trives, og vi er sociale væsner, som har brug for at være i samspil med andre. Derfor er det nødvendigt, men bestemt ikke nemt at skabe en balance i det faglige og sociale.

Det kan være en god ide at prøve at ske med læks sin tid og huske gennem noget plads i kalenderen til det sociale.

Ofte kræver det en erkendelse af, at man ikke kan nå at læse det hele og acceptere, at det altså er okay.

Det gør ikke en til en dårlig studerende.

At øve sig i at give slet på perfektionismen og den dårlige som vidighed.

Det er en konstant øvelse, men om ikke andet kan det være nødvendigt at øve, når de udefra kommende krav overmander ind, og der ikke er nok tid på døgnnet til, at man kan nå det hele.

I stedet for at skille det ad, kan man også kombinere det at studere med at være socialt.

For eksempel ved at lave læsegrupper og aftale at mødes efter studiet over en øl og en gennemgang af exams-opgaven.

Mulighederne er alt så mange, men vigtigste alt siger det højt, hvis ensomheden remmer dig.

For som sagt er du ikke alene, og man følger dig alene.

Jeg skal hjem og komme i træ.

Det bliver dejligt.

Jeg skal hjem og takke gudderne for, at jeg ikke er kommet mere til skade i dag, der er faldt på cykel.

Det har jeg ikke lige fået fortalt.

Nej, og det har vi snakket om inden vi tændt mikrofonerne.

Det er måske derfor virkelig fægtet vand, fordi det er en fuldstændig vand ved de situationer.

Du som man banker direkte ind i en varvong, fordi din håndbremse springer i fuld fart.

Og der vil jeg bare sige, at der er jo noget, der tyder på.

At helvede ikke er vant.

Nej, det jeg skulle til at sige den optimistiske person herover, det var, at hel det her med dit helv.

Der netop har ikke vænt, eller har vænt dårligt, eller hvad man skal sige.

At det har alt sammen, det pegetes bag på den cykel.

I hvert fald, da bedalene blev skruet af, og der i dag var vi op.

På en måde kan vi godt sige, at cyklen i hvert fald er fuld af uheld.

Og at jeg er meget heldig, fordi jeg lige vælger på vesterbrukket, og der er en blød varvong.

Det vil jeg kalde sig nemlig en lidt boende, altså der sidder på varvongen.

Der tager jeg mod mig, da min pande og min kind ramte, så var det ikke en mursten.

Eller Asfaldt, for jeg har lige kørt fra træning, ned og valgbybake.

Jeg ved ikke hvor mange kilometer i timen.

Hade jeg trykket på håndbremsen, det har jeg kørt ud i, at den var sprunget.

Og det skal jeg hjem og sidde og tænke lidt over her, så glad for at være i live.

Jeg føler også, at der er noget heldigere.

Og så vil jeg faktisk sige, at jeg lige kommer i tanken af noget sjovt, som jeg også vil fortælle dig, som jeg har glemt.

At jeg har set, altså nu vil jeg sige, syv hvide, fire laffre.

Så der er en engel, der har fortællt dig noget?

Ja, præcis. Og efter, at du sagde det, så er jeg sådan her, og så sagde jeg til Pelle.

Den vil jeg gerne fortælle, at jeg er på rette vej.

I haven.

Og så vil jeg bare sige, at de alle sammen er i haven.
Og at det muligvis er en fulg, der har flået over vores havet og tabt alle denne fire.
Det er en mindre detalje, men det er syv fire, jeg har set.
Prøv at google, hvad det betyder lige, når man ser syv.
Der er sikkert også noget med det.
Du skal ud i den havet, kan jeg mærke, og snakke med engeligere, snakke med træer, og snakke med alt muligt.
Så vil jeg sætte mig hjem og sige tak over, at jeg ikke er blevet kørt over.
Altså, jeg er ikke det spændt på det. Jeg har ikke det spændt på det, jeg har det siden.
Jamen, jeg føler, at jeg skal på date. Altså, det kan gå alle veje.
Hvem er det, den her?
Hvem er det her træ?
Jeg glæder mig til, jeg hører også måske et navn, der er taget.
Ja, jeg vil i hvert fald spørge indtil det, for at vi ser, om dem, vi fortæller mig det.
Vi ser på det.
Tak for i dag.
Selv tak.
Hvis du har et venskæbsspørgsmål, du gerne vil have hjælp med her i podcasten, så send det til en af os på Instagram.
Så kan det være, at det er dit spørgsmål, som vi tager op i næste ugen.
Mit navn er Maria Jansal.
Og mit navn er Ida Sofia.
Du har lyttet til 112 for venskaber. Vi lyttes fedt.